

Mire való a felügyelőbizottság? A BKV-nál és másutt?

A kérdés költőinek tűnik, hiszen valóban előre tudhatjuk a választ. Csakhogy itt *két válasz is adható*, bár általában csak az egyikre számíthatunk (éppen olyanra, ami normális országban, a nyilvánosság előtt legalábbis, fel sem merülhetne). Sajnos mégis az jut az eszünkbe és a tapasztalt gyakorlat alapján is csak azt mondhatjuk: a felügyelőbizottság (FB) „fügefalevélként” szolgál, amivel eltakarják azt, amit nem szabadna. És egyben arra, hogy jogcím legyen tagjait *valamiért* plusz jövedelemhez juttatni.

Piacgazdaság, jogbiztonság, rendszerváltás

Ez a válasz még cinikusabbnak hat, ha tudjuk, hogy Magyarországon állítólag – egyes nyilatkozatok és az alkotmány szerint – *piacgazdaság* van, ahol *törvény szabja* meg, hogyan kell a cégeknek működniük, miképpen irányíthatják azokat, melyek az ügyvezetés, a tulajdonos jogosítványai és kötelezettségei, miért és hogyan felelnek, adható-e és hogyan utasítás az ügyvezetésnek, feltétele-e ennek az írásbeliség, lehet-e az ügyvezetés tagjaival határozatlan időre szerződést kötni vagy csak határozott idejűre szólót, miként ellenőrzik a cégeket, melyek a felügyelőbizottság és a könyvvizsgáló jogosítványai és feladatai, kötelezettségei, van-e és miben felelősségük, megismerhet-e minden iratot a felügyelőbizottság, mit kell tennie, ha korlátozni akarnák ellenőrzési jogosítványait stb.

Ez a törvény a *cégtörvény*, vagy *másként a társasági törvény*, amit az ún. *rendszerváltás* (rendszerváltoztatás?) legfontosabb törvényének szoktak tartani, mivel ez a jogi alapja a *piacgazdaságra való áttérésnek* és a *piacgazdálkodásnak*.

Hogy volt-e rendszerváltás Magyarországon, az kiderül abból is, *alkalmazzák-e* a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvényt. Még markánsabban fogalmazva: *egyáltalán ismerik-e* azok, akiknek alkalmazniuk kell(ene)? Például a BKV-nál, ahol hatalmas botrányok hívták fel a figyelmet arra: nem alkalmazzák, sőt nem is biztos, hogy ismerik. A posztokat, beleértve az ellenőrzést is a *politikai zsákmányszerzés* és feltehetőleg a *kölcsönös előnyszerzés* (kapok és adok) körébe tartozónak ítélik és ítélik.

Az elit és a klientúra (nem diszkrét) „bája”

Erre utal az is, hogy e személyi kör *„keresztbe kasul”* és (talán) *„kéz kezét mos”* alapon részt vesz egymás cégeinek (állami, önkormányzati vállalatok) vezetésében. Ez összeférhetlenség, tartalmilag mindenképpen.

A társasági törvényt nem alkalmazzák, helyette „alkalmazói” túlterjeszkednek illetékeségükön. Azok, akiknek ismerniük és alkalmazniuk kellene, önkényesen minősítenek, „megcsillantják” nem létező jogérzéküket.

A „közfelháborodást keltő cselekmények” (Keller korábbi megfogalmazása, de ezek a jelzők *most* tényleg „ülnek”) kiderülése után a BKV felügyelőbizottságának elnöke, ahelyett, hogy ellátta volna feladatát, az ügyvezetés és az FB szerecsenmosdatásába kezdett. A BKV FB-elnök „mellesleg” egy másik cég, történetesen a nagy pénzosztó (a Nagy Zseb) szerepét betöltő Szerencsejáték Zrt. vezérigazgatója. Kiemelkedő tiszteletdíjjal.

Prejudikál és megdöbentően nyíltan a *politika* is, miközben láthatóan *fogalma sincs a társasági törvényről*. Azért sincs, mert a mögötte felsorakozó *sztárügyvédekkel* együtt – eddig legalábbis – úgy érezhették, nem voltak rászorulva arra, hogy értékes idejüket a meg-

ismerésre fecséreljék. *Fellépésük magabiztosságát* viszont ez az általam is vélt „hiányosság” nem korlátozza.

Még az irányát sem, mivel ezt is a *kettős mérce* jegyében teszik. Nálam is beavatkozott a politika az igazságszolgáltatásba, most is ezt tette a BKV-nál. Mindkét esetben tehát elébe vágott az eljárásnak. De nálam a politika – az ártatlanság vélelmét megsértve – durván és egyben rosszhiszeműen, előre elítélt, e másik (végkielégítési) ügyben viszont előre felmentően prejudikált.

De miért is lenne baj a baj?

Közben újabb *elfogadhatatlan megnyilvánulásokkal* találkoztunk. Azzal „érvelnek”, hogy gyakorlatilag minden állami és önkormányzati cégnél hasonló állapotok vannak és politikai manipulációra, valamint pártharcra utal, hogy szegény BKV ügyeit teregették ki. – *Másokat miért nem vizsgálják?* – firtatják. Ezt nem kérdezték akkor, amikor 2001-től valósággal megszállta a KEHI az FVM cégeit és közismerten olyan nyomás alá helyezték őket, amilyenre évtizedek óta nem került sor. – Nem jöhettek addig vissza, amíg nem találtak valamit! – sikította a telefonba a „kis nagyember”, amikor megtudta, emberei nem találtak semmit.

A pénzszerzésben *olyan gyakorlatot akarnak láttatni, amivel meg kellene békülni.* (Szemben azzal, amit különben a közpénzek szentségéről szoktak kenetteljesen nyilatkozni.) „*Meg kell*” (!?) *ugyanis fizetni a klientúrát!* – szögezik le. Azt hittem, hogy rosszul hallok és félreértettem, pedig dehogy. Ma már itt tartunk!

Azzal is „operálnak”: *más is csinálja*, a Fidesz is. A sajtó révén utalnak arra, hogy az önkormányzati cégekre ugyanúgy igaz a pénzszerzés, mint az államiakra, hangsúlyozzák, hogy a Fideszre ez ugyanúgy fennáll. – *Micsoda „érv”?* – döbbenünk meg. *A szükségből erényt, most is működik, le akarják nyeletni, hogy Magyarországból feudális jellegű ország lett és lehet. Feudális kiváltságokkal és apanázsokkal.*

Ebből a pártválasztékból nehéz és egyre nehezebb választani, az EU-s választásokon a szavazásra jogosultak 65 százaléka maradt távol. Lehet, hogy nem érzik, ez mekkora baj, sőt előnynek érezhetik, mivel *a klientúrával akarják „megvívni” választást.* Ahogy egy másik anyagban megírtam, e 65 százalékos távolmaradás miatt *a Fidesz „történelmi” 56 százaléka valójában 19, 8 százalék, az MSZP 19 százaléka ténylegesen 6, 6 százalékos támogatottságot, „akkora” bizonyítható legitimitációt jelent.* Ez viszont *az ország stabilitása szempontjából tragikus következményekkel járhat.*

A kormányzóvivő *szerint a BKV-nál történetekhez a kormánynak semmi köze nincs.* Pedig csak van, mivel évi 50 milliárd forint támogatást ad a kormány Budapestnek. És támogatja, hogy a 4. számú metró – a folyamatos és hatalmas anomáliák ellenére is, lassan is, folyamatosan emelkedő költségekkel is – EU támogatásból épüljön meg. *Cserébe beavatkozhat, sőt kötelessége beavatkozni abba, ahol anomália van.*

Hol van most a zéró tolerancia?

Ugyanazok állítják, hogy e helyzetet el kell fogadni, akik a *zéró tolerancia* demagóg és életidegen „elvét” hirdetik. Persze mindig másra értik.

Egyben kijelentik, hogy *a BKV-nál minden vezető tudott a kifogásolt (szerintük bocsánatos) jelenségekről.* A felügyelőbizottság is. Mintha ezt nem tudná az, aki elolvasta a társasági törvényt.

De még többet megtudnánk, ha láthatnánk a BKV alapító okiratát és a felügyelő bizottság ügyrendjét. Ezzel utóbbival is rendelkeznie kell a cégtörvény értelmében. Még jobb

lenne, ha a mérlegek auditálásához szükséges *teljességi nyilatkozatokat* is bemutatnák az elmúlt évekre vonatkozóan. Ebben az ügyvezetésnek – büntetőjogi felelőssége tudatában – arról is nyilatkoznia kell: *minden körülményt feltárt-e a könyvvizsgáló számára.*

Végre jön a fúrópajzs! A sikert váró és fényképező Demszky és a BKV-t felügyelő helyettese, Hagyó

Az önkényes megítélést és a hangulatkeltést szolgálhatja csak az a félreértés (félretájékoztatás), ami a *tulajdonformák között valamiféle hierarchiát* tételez fel. Mindez szembenáll az alkotmánnyal, ami szerint a *köztulajdon* (állami tulajdon, önkormányzati tulajdon) és a magántulajdon *egyenrangú*. A védelme szempontjából is. *Az állami, önkormányzati vagyonnal is természetesen gondosan kellene bánni, ami ott kezdődik, hogy meg kellene ismerni az érintetteknek – beleértve a tájékoztatás feladatait ellátó sajtót is – a társasági törvényt és számon kellene kérni annak rendelkezéseit, működtetni annak intézményeit.* Ahelyett, hogy a szőnyeg alá nem söpörhető ügyekben folyamatos szappanoperát látunk.

Azokat pedig, akiknél visszaélés gyanúja merül fel, felelősségre kell vonni. Hangsúlyozottan: *csak valós tettekért és csak azokat, akik valóban a felelősök.* Ha nem így járnak el, abból nem csak egyéni károk származnak.

Ön mennyit fizetne és kinek? Mi lett az üvegsebtörvénnyel?

És mivel az állam, önkormányzat szegény, továbbá, mivel cégei között sok a veszteséges, gondok vannak a minőséggel, a hatékonysággal, továbbá, mert a tevékenység szűkítésével,

elsorvasztásával kereshetnek cégek túlélési lehetőséget, a gondos tulajdonosnak ehhez kellene szabnia a béreket és prémiumokat. És a végkielégítéseket. De nem ehhez szabja, hanem a nyereséges magáncégek menedzsereinek jövedelméhez. Érdekes módon a javadalmaszítás tekintetében – önmaguknak ellentmondva (ld. korábban) – egyformának veszik az állami és a magáncégeket. Tegyük ehhez hozzá, hogy ez a pazarló és értelmetlen gyakorlat súlyos megszorítások és megvonások idején is akadálytalanul folytatódik.

Azzal a politikusi állítással (felkiáltással): a legjobbakat csak így kapjuk meg! (Ők lennének azok?) Vajon minek nézik az állampolgárokat?

Ha végigtekintünk az állami, önkormányzati cégek vezetőinek fizetési listáin, elképe-dünk. Még inkább, ha értesülünk az csillagászati végkielégítésekről. Közben még egyéb pénzszerzésről is. Akkor kellene csak igazán „repülősöt kérnünk”, hogy magunkhoz térjünk, amikor kiderül: mekkora jövedelem(el)emelés hajtottak végre állami, önkormányzati cégeknél. 2002 óta helyenként 3–4-szeresére emelkedett a kimutatott juttatás összege!

Mármint az ÁPV Rt. cégeihez képest. Az FVM-ben korábban kb. felét-egyharmadát kapták a vezetők az ÁPV Rt. portfóliójába tartozó vállalatvezetői juttatásoknak. (Holott az FVM tulajdonosi gyakorlásába tartozó társaságok között 2000-re mindegyik nyereséges lett, ami az ÁPV Rt. agrárportfóliójába tartozó vállalati körről nem mondható el.) *Üvegsebtörvény ide, üvegsebtörvény oda!:* semmi nem tudható a jelenlegi FVM-es cégvezetői, felügyelőbizottsági, igazgatótanácsi bérekről.

Elgondolkodunk: *vajon milyen lenne a teljesítmény és mennyi lenne a felszínre jött esetek alapján sajnálatosan feltételezhető visszaélés, ha a gárda ennél gyengébb lenne?*

Arra végképp nem tudunk rájönni, hogyan maradhat fenn pl. a BKV vezérigazgatójáról a hízelgő vélemény előző munkahelyeinek sajnálatos eseményei és hihetetlen veszteségei (ld.. Paks) után? *(Napi 50 millió forint!) Vajon mit tudhat, ami tényleg eszünkbe nem juthat?* Hogyan lehet, hogy eddig mindig újabb kiváló lehetőséget kapott?

Hogyan képesek mindezt és még mást is ellátni?

Még inkább megzavarodunk, ha látjuk: *hogyan egyéb és jól fizető poszttal (posztokkal) is megkínálják őket. (Hogy hányal, az ritkán derül ki.)* Hogyan tudná mindezt bárki ellátni, holott sok cég az összeomlás küszöbén van, tehát elvileg sok munkát adhatna? (A BKV vezérigazgatója egyben egy másik összedülés előtt álló cég, a MÁV Start igazgatósági elnöke is volt.) Kétség nem fér ahhoz, *hogy a jövedelmet elkölteni* – hiszen mindenért remekül megfizetik őket –, *erre bizonyára képesek lehetnek.*

Egészen *elképesztő lehet a hatékonyságuk és a tűrőképességük*, mivel utóbb az is kiderült, *hogy a vezetők évi 6 nap többletszabadságot kapnak.* Meglepődtem persze a magyarázaton: *a stressz (!?) miatt. Még inkább azon: hogyan tudnak még 6 napot munkán kívül tölteni, amikor annyi (lenne) a feladat?*

„Szupertanácsadók” seregei: kinek az érdekében?

Ami a feladatok elvégzését illeti, formális válasz persze van: *mindenüttl tanácsadók seregeit alkalmazzák: csillagászati juttatással.* Sok „millás” jövedelemmel. Vannak *egyéni tanácsadók* is, akik havi 3–4 „millát” akasztanak le. Aztán vannak *cégek* is, amelyek ennél sokkal nagyobb, hatalmas bevételre tesznek szert tanácsadásból. Ennek értelmét sokan vitatják, feljelentést is tett valaki ismeretlen tettes ellen: nem teljesítés, illetve aránytalan gazdagodás miatt. A rendőrség a nyomozást egy idő után megszüntette...

Abból, ami ezekből a tanácsokból látszik, feltételezhető, *hogy a realgazdaság és az élet ismeretét is gyakran nélkülözhetik.* (A józanész is hiányzik.) Persze, nincsenek egyedül.

Emlékeznek talán még egy államtitkára, aki a dohányipar ösztönzését igyekezett bevezetni a közszolgálatba.

És olyan ötleteket adnak, ami szemben áll a tulajdonos érdekeivel. A cégtörvény szerint az ügyvezetés az ötletek ilyen következményeire köteles lett volna felhívni a tulajdonos figyelmét. Ez a teendője akkor is, ha a tulajdonos írásban ad utasítást (csak így adhat!) az ügyvezetésnek, aki azt a társaság és a tulajdonos érdekeivel ellentétesnek tartja. A felügyelőbizottság – ha a tulajdonos anyagi érdekeinek sérelmét tapasztalja – köteles a tulajdonoshoz fordulni, több tulajdonos esetén a közgyűléshez fordulni. A cégek alapító okirata ezen felül további kötelezettségeket is előírhat. Ebből a BKV-nál láthatóan semmi nem valósult meg.

Egy tanácsadó cég: minden együtt!

Vizsgáljuk meg a sok közül az egyik tanácsadó cég ügyleteit! A választás azért esett e cég-re, a CEMI-re, mert a lehetséges problémákat együtt szimbolizálja.

Közvetlenül elvezet e cég tevékenysége a mai botrányokig. Az eddig legalább 3, 3 milliárd forint végkielégítést, illetve a pazar fizetéseket eredményező „stratégiát”, továbbá intézkedéseket, a szerződések átalakítását a CEMI nevű tanácsadó cég dolgozta ki. Munkálkodásáért idősebb szakértői (senior partner munkatársai) óránként 100 ezer, fiatalabb munkatársai (junior partner szakértői) 75 ezer forintot számoltak el.

Sajtóinformációk szerint eredetileg legfeljebb 10 millió forint járt volna nekik, szerződésük két hónapra szólt, de „rendkívül eredményes munkájukra” való tekintettel az akkori vezérigazgató ezt meghosszabbította. Így tíz és fél hónap alatt csaknem háromszáz millió (286) forintot fizettek ki ilyen és ehhez hasonló tanácsokért. (Az eladósodás közben „gőzerővel” folyik. 2007-ben például 11 milliárd forinttal és ebben az évben elérte a 80 milliárd forintot.)

Nem akármilyen munkát végezhetek, mert nyilván ezért kapták – a hírek szerint – óradíjban a többszörösét annak, amit egyes más tanácsadó cégek. Rendkívüli munkaterhet vállaltak, szó szerint éjjel-nappal dolgoztak, mivel 10, 5 hónap alatt – újsághírek szerint – 5977 munkaórán keresztül izzadhattak a stratégián. Nyolc munkatársat nélkülözött a CEMI más munkákon. Számításaim szerint akkor is napi 16 órán át (!) dolgozott (biztosan csak a munkával foglalkozott mindegyikük, 16 órán keresztül nem evett, nem ivott, nem ment a toalettre stb.), ha a hónap minden napját munkára fordították. Nem volt a számukra ünnepe nap, vasárnap, szombat. Nem volt feltöltődés. (Az anyagiakat leszámítva.)

A BKV működését, teljesítményét, járműparkját és annak tisztaságát, a szolgáltatásokat, a pénzügyi nehézségeket stb. látva, talán nem szemtelenség, ha a közösség szempontjából úgy véljük: egeret vajúdtak a „hegyek”. És milyen egeret?

Felvetődik: ezek a javaslatokat, amelyeket bizonyos irányultsággal ki sem kell találni, mert azokból következnek, miféle időráfordítást igényeltek?

Javaslatok és abszurd díjtételeik hogyan voltak összeegyeztethetőek azokkal a diktátumokkal, amelyeket a társadalom megsarcolása érdekében terjesztettek elő? (Mások számára készült anyagaikban.) És az a közhangulat, amit egyesek gerjesztettek a nyugdíjasok körül, mintha élősdiek és ingyenélők lennének, egyenes folytatásaként annak az „úttörő gondolatnak”, miszerint „nem szent tehenek a nyugdíjasok”. E cégtől eredhet az a végig nem gondolt, a mai helyzetben értelmetlennek tűnő, demagógnak tűnő elgondolás is, hogy jövedelemátcsoportosítással kell csökkenteni az élőmunka terheit. Nem vették ugyanakkor észre, hogy a tb-kulcsok csökkentése ugyan mérsékli a munkaadók terheit, de – különösen a munkanélküliség további növekedése mellett – el fogja lehetetleníteni a társadalombizto-

sítást, az egészségügy és a nyugellátás finanszírozását. Valójában tehát a központi költségvetés jár jól, jut további költsékezési lehetőséghez.

A CEMI-t állítólag a BKV-t azóta is *felügyelő főpolgármester-helyettes* vitte a BKV-hoz és egyúttal valamennyi olyan önkormányzati céghez, amelyek a felügyeletéhez tartoznak.

Van még egy kérdés, amiről mindenképpen beszélni kell. Mit csinál az adminisztráció, a BKV iroda – számtalan jól fizetett alkalmazottjával és vezetőjével? Miért nem ők dolgozzák ki a javaslatokat? Nekik legalább lehet realgazdasági ismeretük és ismerhetik a belső helyzetet. Így viszont miért kaptak fizetést?

A tanácsadó cégek ellen *feljelentés* érkezett: ismeretlen tettes ellen. Eszerint nem teljesültek volna a szerződések, illetve nem állt arányban az elvégzett munka az érte kifizetett összeggel. A nyomozás ugyan hűtlen kezelés gyanújával elindult, de hamar leállították.

Ez a szuperjövedelemmel mért szakértelem azonban *nem látszik megjelenni a gazdálkodás és a szolgáltatás színvonalában*. Alkalmaznak ügyvédeket is, az sem látszik, még a társasági törvény ismeretén sem.

A felügyelőbizottságról többé-kevésbé tudható, hogy a kifizetett tiszteletdíj – a munka megfelelő elvégzése nélkül – tulajdonképpen kidobott pénz volt. A tanácsadói szuperpénzokről is hasonló gyanítható. Az is kidobott pénz, amit a reálisan megállapítható juttatások felett fizettek ki. *Ez a sokmilliárdos kár azonban minden bizonnyal a töredéke annak, ami a hibás vezetői intézkedésekből, a szükséges lépések elmaradásából, az ellenőrzés és a korrekció elmaradásából, illetve a „vizontszívességekből” származhat.*

A társasági törvény és az igazságszolgáltatás

Tizenegy évvel a társasági törvény életbe lépése után *végre alkalmazni kellene!* Nem csoda persze, hogy mindez így maradhatott, mivel *a nyomozó hatóságot és a bíróságot sem érdekli, ami a társasági törvényben van*. Mindezt nyolc évig tartott perem szomorú története támasztja alá. Sem az nem érdekli, adhat-e és ha adhat, miként a tulajdonos utasítást a cég ügyvezetésének, sem az, mi az ügyvezetés, felügyelőbizottság, az igazgatóság, a könyvvizsgáló stb. feladata és felelőssége. De az sem, hogy az alapító okiratok még további biztosítékokat és ügyvezetői, felügyelőbizottsági, igazgatósági jogosítványokat és kötelezettségeket fogalmaztak meg, hogy az esetleges anomáliák kiderüljenek és kiküszöbölődjenek, az ezt keresztező szándékok meghiúsuljanak. Úgy tűnik, *ez afféle terhes tudás lenne, ami megkötné a nyomozók és bírák kezét*. Ehelyett inkább többen a jogalkotás mezejére lépnek.

Peremben a Fővárosi Bíróság, a Fővárosi Ítéltábla, a Legfelsőbb Bíróság egyaránt tulajdonképpen kirekesztette a társasági törvényt, de a cégek alapító okiratainak ezt meghaladó rendelkezéseit is. „Nem vette figyelembe”, hogy az ügyvezetésnek a tulajdonos csak írásban adhat utasítást. Süket fülekre talált, hogy minden ügyvezetőnek határozott idejűvé alakítottam át a munkaviszonyát, ami lényegében bebetonozta őket állásaikba.

A bíróságok nem hallgatták meg tanúként az FB-k egyetlen tagját, az igazgatóságok egyetlen tagját, egyetlen könyvvizsgálót sem. Felelősségüket pedig végképp nem vizsgálták.

A másodfokú és a harmadfokú bíróságot *„hidegen hagyta” az a tény, ami az ítéltábla által összegyűjtött alapító okiratokból és alapítói határozatokból kiderült*. A minisztérium marketing cégénél a tulajdonos akaratával való szembehelyezkedést bizonyította: az ügyvezető elszabotálta a felügyelőbizottsági tagok személyének változásait bejelenteni a cégbíróságnál, az alapítói határozatok hónapokig nem kerültek át. Ezzel a cégvezető látványosan maga cáfolta alaptalan állítását, hogy félt volna a tulajdonostól. (Mintha az állásvesztésről való félelem egyáltalán érv lehetne. Különösen a miniszter fiának a barátjánál.)

Ennél is izgalmasabb kérdés: *vajon milyen összetételű felügyelőbizottság ellenőrizte és ellenőrizte-e egyáltalán azokban a hónapokban a cég ügyeit? Vagy az: hogyan fogadhatta el a határidőn túl beadott okiratokat a cégbíróság? Hogyan fogadhatta el – ráadásul meghatalmazás nélkül – a nem a tulajdonos, hanem szabálytalanul – egy ügyvéd által aláírt alapítói okiratot? (Nem az ügyvéd volt különben a cég ügyvédje. Most viszont a büntetőperben éppen ő védi.)*

Az eset a volt cégvezető „saját perében” is szóba került. A bíróság *nem óhajtotta felvenni a bizonyítékok körébe a rendelkezésre álló „visszatartott” alapítói határozatokat... Ez nem a per tárgya! – utasította el. Ahogy azt sem vizsgálja, a jövőben sem, hogy ugyanennél a cégvezetőnél a bíróság előtt kiderült: engedély nélkül vásárolt százmilliós értékben értékpapírt. Ez sem volt a per tárgya...*

Ha a hatályos törvényeket figyelmen kívül lehet hagyni, hogyan beszélhetünk jogbiztonságról? És persze rendszerváltásról?

Arról, hogy azért feleljen mindenki, amiért felelős.

Budapest, 2009. augusztus 16.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/>

A marketing cég ifjú vezetőjéről olvashatnak könyveimben. A *HÁLÓ – Két leszámolás* című kiadványban a **217.**, **218.**, **219.**, **221.**, **301.**, **317.**, **425.** oldalakon; a *Bilincs és póráz – A Gyorskocsi utca* c. kötetben a **289.**, a **473.** és az **503.** oldalakon.

Itt saját nevén szerepel, de Bástyá elvtársként is róla és egy „kedves történetről” esik szó, amivel engem akartak kapcsolatba hozni, a **422.**, a **450.** és a **460.** oldalakon.

Fényképeken is láthatják az ifjú vezetőt: az akkori miniszterelnök és az agrárminiszter, államtitkárok és helyettes államtitkárok, külföldi vezetők stb. társaságában.

Természetesen más vállalati vezetőkről és cégekről is olvashatnak (Agrárinnovációs Kht., a Cartographia, TIG, Tehag, MVM stb.), vagy pl. a reklámügyletekről is.

A keresést megkönnyíti a névmutatók mellett a tárgymutató is, ami a *HÁLÓ*-nál áll rendelkezésre és a honlapról letölthető.